

Arrest

nr. 216 837 van 14 februari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ROGGHE
Rue de la Citadelle 167
7712 HERSEAUX

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat A. ROGGHE, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 2 december 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) gehoord op 25 juli 2017.

1.2. Op 29 september 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Hazara van etnische origine te zijn. U bent een sjiitische moslim. U bent geboren op 1 januari 1995 in het dorp Qalay Baba, in het district Markaz-e-Behsud van de provincie Maidan Wardak. Uw oudere broer was 4 jaar voor uw vertrek naar Iran vertrokken en stierf in de lente van 2015. Uw vader stierf 3 jaar voor uw vertrek uit Afghanistan. U woonde daarna samen met uw moeder in het huis van uw oom langs vaderskant. Na 3 maand verhuisde uw moeder en trouwde ze met een andere man. U bleef bij uw oom wonen.

Drie maand voor uw vertrek werd u door de dorpsouderen gevraagd om de arbaki te vervoegen om tegen de Kuchi te vechten. Deze arbaki zouden volgens u in de bergen achter uw dorp zitten en vanuit daar de regio beschermen. Ongeveer anderhalve week later vroegen ze dit opnieuw. Opnieuw anderhalve week later vroegen ze dit een derde keer. U weigerde telkens omdat u te jong was en niet wou vechten. Na de derde keer, besloten de dorpsouderen uw oom aan te spreken hierover. Uw oom zei ook dat u dit moest doen. U weigerde. Telkens u weigerde sloeg uw oom u. Zo sloeg hij u ook met een pijp in uw gezicht.

U ging daarna naar uw moeder en zij confronteerde uw oom hierover. Uw oom zei dat het haar zaken niet waren, dat u de zoon van zijn broer bent en daarom van hem. Ze ging weg maar na een paar dagen kwam ze terug met uw oom langs moederskant. U zei dat u wilde vertrekken van bij uw oom langs vaderskant.

Uw oom langs moederskant organiseerde uw vlucht en op 2 oktober 2015 vertrok u uit Afghanistan. U kwam toe in België op 17 november 2015. Op 2 december 2015 diende u uw asielaanvraag in.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedwongen te worden om de Arbaki te vervoegen en vervolgens gedood te worden. U vreest ook bacha bazi te worden.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw taskara neer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

De geloofwaardigheid van uw gevreesde rekrutering in een lokale arbakimilitie wordt vooreerst ernstig aangetast door de vaststelling dat u noch in de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling noch in de Vragenlijst van het CGVS die werd ingevuld bij de DVZ zelfs maar melding maakt van deze vrees. In de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling stelt u enkel dat u problemen heeft met de taliban en in de vragenlijst haalt naast het feit dat uw oom u slecht behandelde, enkel aan dat de Kuchi en de taliban jullie aanvielen en jongeren meenamen om met hen te vechten (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, 2/12/2015; CGVS Vragenlijst 6/4/2016, vraag 5). Mocht u werkelijk Afghanistan ontvlucht zijn wegens uw imminente rekrutering in een lokale arbakimilitie mag worden aangenomen dat u dat zou hebben verteld bij uw registratie en dat u daar niet iets anders zou hebben verteld.

Uw verklaringen bij het CGVS over de rekrutering in uw dorp zijn verder ook alles behalve overtuigend. U zegt dat er dat jaar ook andere jongeren werden gevraagd om de Arbaki te vervoegen, ene [A.] en ene [I.]. [I.] accepteerde dit en [A.] weigerde. U kan verder niet zeggen wat er met hen is gebeurd. U kan ook niets zeggen over de rekruteringen de jaren ervoor. U zegt enkel dat er mensen weigerden en andere accepteerden. Wanneer u wordt gevraagd wie er allemaal gevraagd werd om de Arbaki te vervoegen, kan u geen enkel voorbeeld geven. U verklaart dat u ze niet kende (CGVS 25/07/2017, pp.17-18). Volgens uw verklaringen woont u echter in een dorp met amper 12 tot 15 huizen en in totaal 60 tot 70 inwoners (CGVS 25/07/2017, pp.5-6). Moest uw verhaal waar zijn kan er worden van uitgegaan dat u zich zeer bewust zou zijn over wat er met anderen in een gelijkaardige positie gebeurde.

Daarnaast nauwelijks iets vertellen over de arbaki waar u zou moeten bijgaan. U verklaart dat de Arbaki constant in de bergen zitten en dat ze daar ook blijven wanneer de aanvallen voorbij zijn. Ze slapen in

de bergen en blijven constant daar (CGVS 25/07/2017, pp.18-19). Dit is opnieuw onlogisch. Ze hadden volgens u geen basis en trotseerden dus constant de elementen, ongeacht van welk seizoen het was (CGVS 25/07/2017, pp.18-19). U zegt ook dat elke commandant met 4 of 5 mensen onder zich werkt (CGVS 25/07/2017, p.19) en dat de enige commandant in de bergen commandant [S.] is (CGVS 25/07/2017, p.25). U verklaart daarnaast ook dat de Kuchi met meer dan 100 aanvallen (CGVS 25/07/2017, p.24). Wanneer wordt gevraagd hoe de Arbaki met 5 of 6 man 100 Kuchi's tegenhoudt, verklaart u opeens dat er andere Arbaki van andere plaatsen komen helpen maar dat u ze niet kent (CGVS 25/07/2017, p.26). Opnieuw slaagt u er niet in om een coherent beeld te schetsen rond iets wat tot de kern van uw asielrelaas behoort. Mochten de mannen uit uw dorp meevechten met een lokale militie/arbaki om het dorp te beschermen tegen Kuchi mag er worden van uitgegaan dat u daar gedetailleerd zou kunnen over vertellen.

Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering het land ontvlucht te zijn omdat u gedwongen werd bij de lokale militie te gaan vechten om uw dorp te beschermen tegen de aanvallen van de Kuchi.

Overigens blijkt uit de landeninformatie waarover het CGVS beschikt en die aan uw administratief dossier werd toegevoegd, dat er de voorbije jaren geen meldingen waren van gewelddadige conflicten tussen de Hazara en de Kuchi in uw district. Nochtans wordt daaraan doorgaans de nodige media-aandacht geschonken. Uw bewering dat de Hazara naar uw regio komen, dat u het dorp moest beschermen en gaan vechten, en dat u slechts een half jaar of een jaar te leven zou hebben moest u bij de militie gaan komt in deze context eveneens weinig aannemelijk over (CGVS, pp. 15-16).

Gevraagd naar meer informatie komt u tijdens de bevraging van de problemen die er specifiek in uw regio waren, steeds terug tot voornamelijk hetzelfde incident waarbij een Arbaki-commandant samen met een paar van zijn agenten vermoord werd, 3 maanden voor uw vertrek (CGVS 25/07/2017, p.19). Daarbuiten kan u amper iets vertellen over de problemen tussen de Hazara en de Kuchi in uw eigen regio. Uw verklaringen komen hieromtrent vaag en weinig doorleefd over. U slaagt er niet in om een duidelijk beeld te schetsen van de verschillende aanvallen die zouden gebeurd zijn in uw regio. U werd verschillende keren gevraagd om meer gedetailleerd de problemen tussen de Hazara en de Kuchi te beschrijven. Dit kon u niet. U weet niet waarom er problemen zijn tussen de Hazara en de Kuchi en verklaart dat er daar ook niet over wordt gepraat in uw dorp (CGVS 25/07/2017, pp.23-24). U kan ook niets meer specifiek zeggen over de aanvallen buiten dat ze huizen en velden in brand staken (CGVS 25/07/2017, p.26). Daarnaast zegt u zelf tijdens het gehoor dat u nooit zelf Kuchi heeft gezien en dat de Kuchi nooit naar uw dorp zijn gekomen. U zegt enkel dat ze een lange baard en een tulband hebben (CGVS 25/07/2017, p.23). Vervolgens verklaart u opeens dat uw dorp wel zou aangevallen zijn 8 tot 9 jaar geleden (CGVS 25/07/2017, p.26). Er werd u gevraagd waarom u dit niet eerder had gezegd (CGVS 25/07/2017, pp.26-27). Nadat dit u 7 keer werd gevraagd was uw antwoord dat u onder druk stond en het was vergeten (CGVS 25/07/2017, pp.26-27). Het is vreemd dat u zou vergeten dat uw dorp werd aangevallen door de Kuchi. Uw antwoord hieromtrent is bijgevolg geen afdoende verklaring hiervoor. Uit verdere ondervraging blijkt dan verder ook dat het niet echt uw dorp was dat werd aangevallen maar dat de Kuchi passeerden op 30 minuten van uw dorp (CGVS 25/07/2017, p.26). Dat laatste is niet abnormaal daar de Kuchi nomaden zijn die met hun kuddes rondreizen.

U kan dan ook niet aannemelijk maken dat de situatie in uw dorp, in tegenstelling tot de situatie zoals die uit de landeninformatie blijkt, de voorbije jaren een doelwit was van de Kuchi.

Wat betreft de mishandelingen door uw oom, u koppelt deze expliciet aan zijn pogingen om u de militie/arbaki te doen vervoegen (CGVS, p. 22). Gezien dat niet aannemelijk is kan evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde mishandelingen.

U legde uw taskara neer als bewijs van uw asielrelaas. Deze bewijst echter niets buiten uw identiteit. Deze wordt hier niet in twijfel getrokken.

Daar de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig worden bevonden kunnen ze geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Naast de hierboven besproken feiten stelt u ook te vrezen om Bacha bazi te worden. Uw argumenten hiervoor zijn enkel het bestaan van deze praktijk in Afghanistan en dat er mannen naar u staarden toen

u in het districtscentrum kwam (CGVS 25/7/2017, pp.31-32). U kwam echter nooit in aanraking met deze praktijk. Het gaat hier om een louter hypothetische vrees en u toont op geen enkele wijze aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan met redelijke waarschijnlijkheid het slachtoffer zou worden van deze praktijk. Uw vrees om slachtoffer te worden van de praktijk van Bacha Bazi kan niet als gegrond worden beschouwd.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheids-situatie in de Behsud-districten in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Wardak province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Wardak regionaal erg verschillend zijn. Niettegenstaande de provincie Wardak in haar geheel een hoog niveau aan veiligheidsincidenten kent, blijkt tegelijkertijd dat er tijdens de verslagperiode in de districten Hisa-i

Awali Behsud en Markazi Behsud, die weliswaar in een regio liggen die gevoelig is aan de jaarlijks terugkerende problemen over landgebruik tussen Kuchi (nomaden) en sedentaire Hazara, geen veiligheidsincidenten voorkwamen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de Behsuddistricten van de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikelen 48/2 tot en met 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling, van de algemene motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus, zet verzoeker het volgende uiteen:

“CGVS verwijt verzoeker dat hij slechts melding heeft gemaakt van zijn gevreesde rekrutering door de lokale arabakimilitie bij het gesprek op CGVS en niet bij het gesprek van DVZ.

CGVS onderstreept dat verzoeker noch in de fiche NBMV noch in de vragenlijst van het CGVS melding maakt van deze vrees. Hij sprak slechts over de slechte behandeling van zijn oom en de problemen met de Kuchi en Taliban.

*De fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling is een algemeen document met inlichtingen van verschillende soorten : persoonlijke gegevens, medische toestand, ...
Dat heeft geen bewijskracht in verband met zijn vrees van vervolging.*

De fiche wordt opgemaakt om de NBMV beter te kennen en beter te beschermen.

Die fiche mag tegen de NBMV niet gebruikt worden.

Het doel heeft niks te maken met de behandeling van zijn asielaanvraag.

Wat betreft de vragenlijst CGVS was verzoeker verplicht zijn problemen samen te vatten.

Er is geen reden om voorrang te geven aan het gehoor bij de dienst DVZ.

Het gaat om een zeer kort interview. De kandidaat is alleen, zonder advocaat.

Er is geen bewijs van zorgvuldige werk met alle waarborgen van bezorgdheid.

Verzoeker kwam in België aan op 17.11.2015.

Het was een drukke periode met een aanzienlijke stijging van het aantal asielaanvragen.

De dienst DVZ was overstelpt met werk. Verzoeker werd gevraagd om zijn motieven van vlucht zeer kort aan te duiden.

Hij heeft over de strijden met de Kuchi gesproken maar niet over de gevolgen ervan, hetzij de rekrutering door de lokale arbaki om de kuchi en Taliban te bestrijden.

Het CGVS beweert dat uit de landinformatie waarover het beschikt, er de voorbije jaren geen meldingen waren van gewelddadige conflicten tussen de Hazara en de Kuchi.

Het administratief dossier van het CGVS toont het tegendeel aan:

**Verslag : Afghanistan Security situation in wardak province 25 april 2017 (update)*

Blz 8 :

« According to UNAMA, Wardak province does not follow the general decrease in the number of abductions targeting Hazara civilians. In total seven incidents involving the abduction of 34 Hazara civilians in Maidan Wardak province were recorded in 2016 compared to two incidents in 2015. They were linked to ongoing land disputes in the area between Hazara residents and Kuchi tribal members »

**verslag Afghanistan Veiligheidssituatie Wardak 5 november 2015*

Blz 3

« During spring Kuchi migrations regularly cause violent clashes in the predominantly Hazara Bihsud districts »

De redenering van het CGVS is dus strijdig met het administratief dossier.

Verzoeker legt ook nieuwe documenten in verband met de strijden met de Kuchi (stuk 3).

De vordering is gegrond.

In uiterst subsidiaire orde moet de zaak opnieuw naar CGVS verzonden worden voor verdere behandeling.”

Met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zet verzoeker het volgende uiteen:

“Wat betreft de subsidiaire bescherming is de redenering van verwerende partij verkeerd.

Er is wel in de provincie Wardak en in Afghanistan in het algemeen een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging voor zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4 van Vreemdelingenwet.

De toestand betreffende de openbare veiligheid van Afghanistan wordt sinds het jaar 2015 onophoudelijk erger.

De verslagen van de NGO en andere onafhankelijke groepen bewijzen een algemene onveiligheid.

De VN (MENUA) levert een trieste balans van het jaar 2016 in Afghanistan met het grootste aantal burgers gedood sinds 2009. Bijna 11 500 burgers werden gedood of ernstig gewond waaronder één derde kinderen. Het conflict betreft de 34 provincies.

Sinds acht jaren dat VS deze jaarlijkse balans in 2009 opmaakt heeft het conflict in Afghanistan 24 841 doden en 45 347 gewonden gemaakt. VN stelt de Taliban en de Islamitische Staat vooral verantwoordelijk voor het merendeel van slachtoffers.

(Le Monde.fr met AFP-06.02.2017– Amnesty International– verslagen 2015-2016 en 2016-2017)

Het verslag 2016-2017 van Amnesty International vestigt de aandacht op de algemene schendingen van de mensenrechten. Duizenden burgers werden gedood, gewond of ingevolge de gewelddaden verplaatst terwijl de voortdurende onzekerheid de toegang tot opvoeding en gezondheid heeft beperkt, onder andere.

Naast de burgerlijke slachtoffers in het algemeen legt het verslag ook de nadruk op het geweld tegen vrouwen en dochters. Zij zijn het voorwerp van geweld, lastig vallen en beperkingen in verband met hun toegang tot opvoeding en gezondheidszorgen. Trouwens werden 1,4 miljoen personen binnen het land verplaatst, met een record voor het jaar 2016 van een interne verplaatsing van 530 000 personen. Veel mensen wonen in smerige voorwaarden, hebben geen toegang tot een behoorlijke huisvesting, tot voeding, water, medische zorgen, opvoeding en werkgelegenheden. Over het algemeen zijn de economische voorwaarden afschuwelijk en de toegang tot werk zeer beperkt. (stuk 4)

SIGAR, de Amerikaanse instelling van controle van de uitgaven van Washington in Afghanistan, heeft in juli 2017 een verontrustend verslag overgelegd. Hij onderstreept dat meer dan 6 500 incidenten in verband met de veiligheid in de loop van de laatste 4 maanden in het land werden geïnventariseerd. Aanslagen, magnetische bommen, schietpartijen. Binnen 4 maanden zijn de gewelddaden met 21 % vermeerderd. Deze aanslagen, vooral door Taliban of Daesh, hebben het leven aan talrijke burgers gekost maar ook belangrijke verliezen midden de veiligheidstroepen. De economische indicators vallen. Het netto nationaal inkomen is met 25 % in de loop van de eerste zes maanden van 2017 gedaald en heeft slechts 40 % van de regeringsuitgaven gedekt (RFI – Les voix du monde 31.07.2017) (stuk 4)

Het administratief dossier van het CGVS bewijst ook dat de provincie Wardak bijzonder onvast en onveilig is.

**Verslag : Afghanistan Security situation in wardak province 25 april 2017 (update)
Blz 6 :*

“According tot he UNHCR in september 2015 Wardak was in a state of permanent instability. The security situation in the summer of 2015 was tense with several incidents, including improvised explosive device, attacks and explosions targeting military forces and government institutions. Civilian property was destroyed , wich was, according to UNHCR, a violation of the principle of distinction in International Humanitarian Law. Killing of civilians in confrontations between anti-government elements and Afghan national security forces was reported in several districts ...”

**verslag Afghanistan Veiligheidssituatie Wardak 5 november 2015
Blz 3*

« The province has high level of security incidents. According to UNHCR , Wardak is one of the most unstable provinces of the central region. »

Het stuk 3 bewijst ook de strijden met de Kuchi.”

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift ter staving van zijn beroep volgende elementen:

- stuk 3: *“documenten in verband met de strijden met de kuchi in de wardak provincie”*;
- stuk 4: *“documenten in verband met de veiligheidstoestand in Afghanistan”*, met name een rapport van Amnesty International over Afghanistan voor de periode 2016-2017, een internetartikel van Voix du monde van 31 juli 2017 en een internetartikel van Le Monde van 6 februari 2017.

De Raad stelt vast dat de *“documenten in verband met de strijden met de kuchi in de wardak provincie”* uittreksels blijken te zijn van een sociale mediakanaal, Facebook. De uittreksels bevatten foto's en teksten. Deze teksten zijn in een andere taal dan deze van de rechtspleging opgesteld en niet vergezeld van een voor eensluidende verklaarde vertaling. Hier en daar is naast de teksten met de hand iets in het Frans bijgeschreven, wellicht een korte samenvatting van de teksten. Deze schrijfsels in het Frans, gemaakt door een onbekende persoon, zijn echter geen voor eensluidende verklaarde vertaling opgesteld door een beëdigde vertaler. Bij gebrek aan een voor eensluidende verklaarde vertaling, besluit de Raad in toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voormelde *“documenten”* dan ook niet in overweging te nemen.

2.2.2. Op 30 november 2018 maakt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met als nieuwe elementen:

- UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018;
- EASO COI Information Report: Afghanistan – Security Situation, december 2017;
- EASO COI Information Report: Afghanistan – Security Situation, mei 2018;
- Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis, juni 2018.

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

2.4.2. Beoordeling

2.4.2.1. De kern van verzoekers vluchtrelaas is als volgt. Verzoeker heeft de Afghaanse nationaliteit en is een sjiiitische Hazara afkomstig uit het dorp Qalay Baba, in district Markaz-e-Behsud van de provincie Maidan Wardak. Na de dood van zijn vader en het tweede huwelijk van zijn moeder, woonde hij bij zijn oom langs vaderskant. Drie maanden voor zijn vertrek werd verzoeker driemaal gevraagd door de dorpsouderen om de arbaki te vervoegen en te vechten tegen de Kuchi. Verzoeker weigerde telkens omdat hij te jong was en niet wilde vechten. Zijn oom zei dat hij dit moest doen en sloeg verzoeker. Verzoeker ging naar zijn moeder die de oom hiermee confronteerde. Deze oom meende dat verzoeker als zoon van zijn broer van hem was. Zijn moeder kwam later terug met haar broer. Deze oom langs moederskant hielp verzoeker om Afghanistan te ontvluchten.

Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan te worden gedwongen de arbaki te vervoegen en vervolgens te worden gedood. Hij vreest ook om bacha bazi te worden.

2.4.2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker bij het CGVS een taskara heeft voorgelegd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming (AD CGVS, stuk 16, map met 'documenten').

In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat deze taskara enkel de identiteit van verzoeker bewijst, die niet wordt betwist.

Bij gebrek aan documentaire bewijzen van verzoekers vluchtrelaas, moet bijgevolg worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Vooreerst stelt de Raad vast verzoeker amper iets kan vertellen over de problemen tussen de Hazara en de Kuchi in zijn eigen regio. Uit het gehoorverslag blijkt dat, hoewel verschillende keren daarover bevestigd, verzoeker er niet in slaagde om op duidelijke wijze de problemen tussen de Hazara en de Kuchi te beschrijven. Hij verklaarde niet te weten waarom er problemen zijn tussen deze twee bevolkingsgroepen en verklaarde dat daarover niet werd gesproken in het dorp (AD CGVS, gehoorverslag, p. 23-24). Verzoeker kan niets vertellen over het doel van de Kuchi of waarom de Kuchi aanvallen. De Raad acht het weinig aannemelijk dat verzoeker, indien hij door dorpsouderen en zijn oom onder druk werd gezet om zich aan te sluiten bij de arbaki, geen kennis zou hebben over de geschiedenis en de kern van het conflict tussen deze twee bevolkingsgroepen.

Gevraagd of verzoeker meer kan vertellen over incidenten of aanvallen in de laatste drie jaar voor zijn vertrek, blijkt dat verzoeker steeds teruggrijpt naar één en hetzelfde incident waarbij een arbaki-commandant samen met een paar van zijn agenten vermoord werd, 3 maanden voor zijn vertrek. Verder stelt hij zeer vaag dat telkens de Kuchi aanvallen ze 2 tot 3 mensen vermoorden en dan ontsnappen uit de regio (AD CGVS, gehoorverslag, p.29).

Verzoeker verklaart verder dat de grootste aanval in zijn regio, dit is de Kajabvallei waartoe zijn dorp behoort, 8 à 9 jaren geleden plaats had. Hoewel hij eerste verklaarde dat de Kuchi niet naar zijn dorp kwamen, verklaarde hij later in het gehoor dat zijn dorp wel zou zijn aangevallen om dan vervolgens te stellen dat de Kuchi passeerden op 30 minuten van zijn dorp (AD CGVS, gehoorverslag, p. 23, p. 26-27). Er werd verzoeker 7 keer gevraagd waarom hij dit niet eerder vertelde, waarop hij enkel antwoordde dat hij onder druk stond en het was vergeten (AD CGVS, gehoorverslag, p. 26-27). De Raad acht het onaannemelijk dat verzoeker deze gebeurtenis, die rechtstreeks raakt aan de kern van zijn vluchtrelaas, zou zijn vergeten. Zijn antwoord is bijgevolg geen afdoende verklaring voor zijn vergetelheid. Verder kan verzoeker over deze gebeurtenis niets meer specifiek vertellen dan dat de Kuchi huizen en velden in brand staken noch kan hij veel over de Kuchi vertellen, behalve dat ze een lange baard en tulband hebben (AD CGVS, gehoorverslag, p. 23 en p. 26).

De Raad besluit dat verzoeker, gelet op het geheel van zijn verklaringen, er niet in slaagt een duidelijk beeld te schetsen van de verschillende aanvallen die zouden zijn gebeurd in zijn regio en dat zijn verklaringen over de problemen van de Hazara en de Kuchi in zijn regio vaag en weinig doorleefd overkomen. Bovendien blijkt uit de landeninformatie in het administratief dossier (AD CGVS, stuk map met 'landeninformatie'), Mumtaz. A. Ahmad, *"Fundamentals of Hazara and Kuchis' conflict in Afghanistan"*, 2015, p. 69-71) dat in jaren 2011, 2012 en 2013 voorafgaand aan verzoekers vertrek uit Afghanistan er geen meldingen waren van gewelddadige incidenten tussen de Hazara en de Kuchi in verzoekers district, hetgeen verzoeker niet betwist noch weerlegt. Er kan redelijkerwijze worden verwacht dat aan zulke gewelddadige incidenten de nodige media-aandacht wordt geschonken, quod non.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar de COI Focus "Afghanistan: Veiligheidssituatie Wardak" van 5 november 2015 (AD CGVS, stuk 16), waar op pagina 3 wordt vermeld: *"During spring, Kuchi migrations regularly cause violent clashes in the predominantly Hazara Bihsud districts."* De Raad stelt vast dat in de voetnoot als bron wordt vermeld: *"Landinfo, The conflict between Hazaras and Kuchis in the Beshud Districts of Wardak Province, 6 June 2011"*. De bron waarop de voormelde COI Focus zich baseert dateert dus van 2011. Dit doet dan ook geen afbreuk aan de landeninformatie waaruit blijkt dat in de jaren 2011, 2012 en 2013 er geen meldingen waren van gewelddadige incidenten tussen de Hazara en de Kuchi. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift ook naar de COI Focus "Afghanistan: Security situation in Wardak province" van 25 april 2017, waarop pagina 8 wordt vermeld: *"According to UNAMA, Wardak province does not follow the general decrease in the number of abductions targeting Hazara civilians. In total seven incidents involving the abduction of 34 Hazara civilians in Maidan Wardak province were recorded in 2016 compared to two incidents in 2015. They were linked to ongoing land disputes in the area between Hazara residents and Kuchi tribal members."* Hieruit blijkt

enkel dat in 2016 er zeven incidenten waren in de provincie Wardak die gelinkt kunnen worden aan het landconflict tussen Hazara en Kuchi maar uit deze informatie blijkt niet dat deze incidenten plaats hadden in het district van verzoeker. Bovendien heeft deze informatie enkel betrekking op de jaren 2015 en 2016, en niet op de jaren voorafgaand aan verzoekers vertrek.

Bijgevolg maakt verzoeker, gelet op zijn verklaringen en de beschikbare landeninformatie, niet aannemelijk dat zijn dorp, minstens zijn district, in de jaren voorafgaand aan zijn vertrek in 2015 een doelwit was van de Kuchi.

Naast de vaststelling dat hij over de problemen van de Hazara en de Kuchi in zijn regio en in zijn dorp vage en weinig doorleefde verklaringen heeft afgelegd, heeft verzoeker ook over andere aspecten van zijn relaas weinig overtuigende en vage verklaringen afgelegd, zoals terdege blijkt uit volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing, die integraal worden overgenomen:

“Uw verklaringen bij het CGVS over de rekrutering in uw dorp zijn verder ook alles behalve overtuigend. U zegt dat er dat jaar ook andere jongeren werden gevraagd om de Arbaki te vervoegen, ene [A.] en ene [I.]. [I.] accepteerde dit en [A.] weigerde. U kan verder niet zeggen wat er met hen is gebeurd. U kan ook niets zeggen over de rekruteringen de jaren ervoor. U zegt enkel dat er mensen weigerden en andere accepteerden. Wanneer u wordt gevraagd wie er allemaal gevraagd werd om de Arbaki te vervoegen, kan u geen enkel voorbeeld geven. U verklaart dat u ze niet kende (CGVS 25/07/2017, pp.17-18). Volgens uw verklaringen woont u echter in een dorp met amper 12 tot 15 huizen en in totaal 60 tot 70 inwoners (CGVS 25/07/2017, pp.5-6). Moest uw verhaal waar zijn kan er worden van uitgegaan dat u zich zeer bewust zou zijn over wat er met anderen in een gelijkaardige positie gebeurde.

Daarnaast nauwelijks iets vertellen over de arbaki waar u zou moeten bijgaan. U verklaart dat de Arbaki constant in de bergen zitten en dat ze daar ook blijven wanneer de aanvallen voorbij zijn. Ze slapen in de bergen en blijven constant daar (CGVS 25/07/2017, pp.18-19). Dit is opnieuw onlogisch. Ze hadden volgens u geen basis en trotseerden dus constant de elementen, ongeacht van welk seizoen het was (CGVS 25/07/2017, pp.18-19). U zegt ook dat elke commandant met 4 of 5 mensen onder zich werkt (CGVS 25/07/2017, p.19) en dat de enige commandant in de bergen commandant Shamshar is (CGVS 25/07/2017, p.25). U verklaart daarnaast ook dat de Kuchi met meer dan 100 aanvallen (CGVS 25/07/2017, p.24). Wanneer wordt gevraagd hoe de Arbaki met 5 of 6 man 100 Kuchi's tegenhoudt, verklaart u opeens dat er andere Arbaki van andere plaatsen komen helpen maar dat u ze niet kent (CGVS 25/07/2017, p.26). Opnieuw slaagt u er niet in om een coherent beeld te schetsen rond iets wat tot de kern van uw asielsrelaas behoort. Mochten de mannen uit uw dorp meevechten met een lokale militie/arbaki om het dorp te beschermen tegen Kuchi mag er worden van uitgegaan dat u daar gedetailleerd zou kunnen over vertellen.”

Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering het land ontvlucht te zijn omdat u gedwongen werd bij de lokale militie te gaan vechten om uw dorp te beschermen tegen de aanvallen van de Kuchi.

[...] Uw bewering dat de Hazara naar uw regio komen, dat u het dorp moest beschermen en gaan vechten, en dat u slechts een half jaar of een jaar te leven zou hebben moest u bij de militie gaan komt in deze context eveneens weinig aannemelijk over (CGVS, pp. 15-16).”

Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen enkele poging om deze pertinente vaststellingen en overwegingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker tijdens zijn gehoor de voorgehouden mishandeling door zijn oom, uitdrukkelijk koppelde aan de pogingen om hem de militie/arbaki te doen vervoegen (AD CGVS, gehoorverslag, p. 22). Daar verzoekers verklaringen dat hij onder druk werd gezet om de arbaki te vervoegen niet aannemelijk zijn, kan evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde mishandelingen.

In de bestreden beslissing wordt verder terecht gesteld: *“Naast de hierboven besproken feiten stelt u ook te vrezen om Bacha bazi te worden. Uw argumenten hiervoor zijn enkel het bestaan van deze praktijk in Afghanistan en dat er mannen naar u staarden toen u in het districtscentrum kwam (CGVS 25/7/2017, pp.31-32). U kwam echter nooit in aanraking met deze praktijk. Het gaat hier om een louter hypothetische vrees en u toont op geen enkele wijze aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan met*

redelijke waarschijnlijkheid het slachtoffer zou worden van deze praktijk. Uw vrees om slachtoffer te worden van de praktijk van Bacha Bazi kan niet als gegrond worden beschouwd." Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift geheel niet in op deze pertinente motivering, die door Raad wordt overgenomen.

De Raad acht hetgeen voorafgaat voldoende om, in navolging van de verwerende partij, te besluiten dat verzoeker omtrent zijn vluchtrelaas dermate vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen heeft afgelegd dat daaraan geen geloof kan worden gehecht.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog ingaat op de vaststelling dat hij wisselende verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn vervolgingsvrees in de fiche niet-begeleide minderjarige bij de Dienst Vreemdelingenzaken en in de Vragenlijst van het CGVS, merkt de Raad op dat dit motief een overtollig motief betreft dat door de Raad niet wordt weerhouden als een pertinente vaststelling. Verzoekers kritiek hierop kan dan ook geen aanleiding kan geven tot de toekenning van de vluchtelingenstatus.

De overige vaststellingen in de bestreden beslissing en hetgeen hierboven werd besproken zijn immers voldoende determinerend – want alle betrekking hebbend op de kern van het vluchtrelaas – om het besluit dat verzoekers vluchtrelaas niet aannemelijk is, te schragen.

2.4.2.3. Het gegeven dat verzoeker deel uitmaakt van de Afghaanse Hazara-gemeenschap en dat deze gemeenschap in Afghanistan geïsoleerd en gediscrimineerd wordt door de taliban omwille van hun geloof en etnische achtergrond staat in casu niet ter discussie.

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan echter niet worden afgeleid dat de situatie voor de Hazara-gemeenschap in Afghanistan dermate ernstig is dat verzoeker louter door zijn etnische afkomst als Hazara of zijn sjiitische geloofsovertuiging dreigt te worden vervolgd. Groepsvervolging van sjiieten of Hazara blijkt niet. Het loutere gegeven een sjiitische Hazara te zijn, volstaat aldus op zich niet om het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen.

De Raad benadrukt verder dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhouden. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen zodanig systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Dit blijkt evenwel niet uit de landeninformatie die wordt aangereikt door beide partijen.

In de richtlijnen van UNHCR inzake Afghanistan van 30 augustus 2018 (p. 96), waarnaar wordt verwezen in de aanvullende nota van de verwerende partij, kan worden gelezen dat personen die behoren tot een etnische minderheidsgroep in Afghanistan, zoals Hazara, een gegronde vrees voor vervolging kunnen hebben doch dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak (*"depending on the individual circumstances of the case"*).

Verzoeker dient aldus concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan te reiken waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn etnische afkomst als Hazara of zijn sjiitische geloofsovertuiging dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker blijft hiertoe echter in gebreke. Verzoekers administratief dossier bevat verder geen concrete elementen op basis waarvan kan worden aangenomen dat hij omwille van zijn etnische of religieuze identiteit een gegronde vrees heeft om vervolgd te worden in zijn land van herkomst. Verder heeft verzoeker nooit melding gemaakt van concrete problemen van discriminatie op zich.

De Raad merkt ten slotte op dat uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet blijkt dat het jaarlijks weerkerend conflict tussen de Hazara en de Kuchi's in de provincie Wardak de laatste jaren nog heeft geleid tot excessief geweld. Er wordt in het geactualiseerde rapport EASO Country of Origin Information Report van mei 2018, waarnaar verwerende partij verwijst in haar aanvullende nota, zelfs geen gewag meer gemaakt van enig gewelddadig incident tussen de Hazara en de Kuchi in de jaren 2017 en 2018. Verzoeker brengt zelf verder geen recente informatie bij waaruit blijkt dat in deze jaren of recent het landconflict tussen deze twee bevolkingsgroepen nog tot een gewelddadige uitbarsting kwam.

2.4.2.4. In casu kan niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”.

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” dient te lopen. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Beoordeling

2.5.2.1. Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet beoogt vooreerst bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De Raad herinnert er aan dat hij in casu met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en ex nunc onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Met betrekking tot het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht het volgende stellen, gelet op verzoekers verklaarde herkomst uit het district Markaz-e-Behsud in de provincie Maidan Wardak:

“(…) Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de Behsud-districten in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Wardak province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Wardak regionaal erg verschillend zijn. Niettegenstaande de provincie Wardak in haar geheel een hoog niveau aan veiligheidsincidenten kent, blijkt tegelijkertijd dat er tijdens de verslagperiode in de districten Hisa-i Awali Behsud en Markazi Behsud, die weliswaar in een regio liggen die gevoelig is aan de jaarlijks terugkerende problemen over landgebruik tussen Kuchi (nomaden) en sedentaire Hazara, geen veiligheidsincidenten voorkwamen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de Behsud-districten van de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Uit de meer recente landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels de aanvullende nota van 30 november 2018 (UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018; EASO COI Information Report: Afghanistan – Security Situation, december 2017; EASO COI Information Report: Afghanistan – Security Situation, mei 2018; EASO Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis, juni 2018) kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in het district Markaz-e-Behsud inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in dit district een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

In de aanvullende nota actualiseert en bevestigt de verwerende partij genoegzaam haar eerdere beoordeling in de bestreden beslissing. Er wordt terecht gesteld:

"Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoekende partij, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoekende partij afkomstig is. Gezien haar verklaringen met betrekking tot haar herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waarvan niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld er dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Wardak ruw geschat 610.000 inwoners heeft en dat er in 2017 in de gehele provincie 83 burgerslachtoffers vielen.

Aldus dient besloten te worden dat de provincie Wardak in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict."

Uit de EASO Guidance nota blijkt inderdaad dat de provincie Wardak niet wordt aangemerkt als een provincie waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Daarenboven blijkt uit deze Guidance nota dat het geweldsniveau en de impact van het geweld binnen de provincie Wardak varieert en dat het district Markaz-e-Bihsud, waarvan verzoeker afkomstig is, als laagste gerangschikt staat qua de ernst van het geweld in vergelijking met de andere districten van de provincie Wardak. Uit het EASO Country of Origin Information Report van mei 2018 blijkt verder dat de taliban niet aanwezig of actief zijn in het district Markaz-e-Behsud, noch hadden er ISKP (Islamic State Khorasan Province) gerelateerde incidenten plaats. Tenslotte blijkt dat voor 2017 er 83 burgerslachtoffers vielen, wat een afname met 35% vormt in vergelijking met 2016.

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat het jaarlijks weerkerekend conflict met de Kuchi's in de provincie Wardak een situatie van "open combat" of van voortdurende en ononderbroken gevechten met zich meebrengt. Er wordt in het geactualiseerde rapport EASO Country of Origin Information Report van mei 2018 zelfs geen gewag meer gemaakt van gewelddadige incidenten tussen de Hazara en de Kuchi in de jaren 2017 en 2018.

Evenmin blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de Hazara-bevolking in de Behsud-districten van de provincie Wardak het slachtoffer zouden zijn van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het betoog van verzoeker in het verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De door verzoeker aangehaalde informatie heeft enkel betrekking op de algemene onveiligheidssituatie in Afghanistan en niet op de concrete veiligheidssituatie in het district Markaz-e-Behsud in de provincie Wardak waarvan verzoeker afkomstig is. Zoals de verwerende partij al terecht aanhaalde, zijn het geweldsniveau, de omvang van het geweld en de impact van het conflict regionaal zeer sterk verschillend in Afghanistan. Het gewapend conflict spreidt zich niet over het hele land uit, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waarvan deze burger afkomstig is.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen concrete en objectieve informatie aan met betrekking tot de veiligheidssituatie in het district Markaz-e-Behsud in de provincie Wardak aan die de voorgaande appreciatie kan ombuigen. De informatie die verzoeker aanhaalt (verzoekschrift, stuk 4) is verder ouder dan de recente informatie waarnaar de verwerende partij verwijst in haar aanvullende nota.

De Raad besluit dat uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier afdoende blijkt dat de situatie in Markaz-e-Behsud, Wardak, op dit moment niet van die aard is dat verzoeker, bij terugkeer naar dit district, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

2.5.2.2. Vervolgens moet worden onderzocht of verzoeker omwille van zijn individuele situatie, met name omwille van concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden, een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet omdat hij specifiek wordt gevisieerd dan wel omdat in zijn hoofd een verhoogd risico bestaat op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Van een verhoogd risico kan, bijvoorbeeld, sprake zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een preciaire socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij wordt geconcludeerd dat verzoeker deze motieven niet aannemelijk maakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Verzoeker brengt verder geen persoonlijke omstandigheden aan die wijzen op een verhoogd risico op een ernstig bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. De Raad herinnert eraan dat de persoonlijke omstandigheden die in acht worden genomen in het kader van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet niet van dezelfde aard kunnen zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat verzoeker een Hazara is, wijst op zich niet op een verhoogde kwetsbaarheid in Markaz-e-Behsud, Wardak.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Markaz-e-Behsud, Wardak, een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is.

De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.7. Verzoeker vraagt in fine van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES